

Ἡ νέα ἐπιθεώρησις τοῦ κ. Γιαννευκάκη (τοῦ τόσο γνωστοῦ γιὰ τὸ δητικὰ σατυρικό του ταλέντου καὶ γιὰ τὸν ὡμορφο στίχο «Ἀριστοφάνη»), στὸ θέατρο «Ἴντεάλλ» (θεατρικαὶ ἐπιχειρήσεις Φώτη Σκαμρτζῆ, θίασος Μηλιάδης — Κυριακοῦ, σύμπραξις Κ. Μαυρέα) βλέπεται καὶ ἀκούεται πράγματι πολὺ εὐχάριστα.

Ἡ μουσικὴ τῆς (Μαρτίνο—Κυπαρίσσης, πού εἶνε καὶ στὸ ἀναλόγιον) βέβαια δὲν χαρακτηρίζεται κυρίως ἀπὸ τὴν πρωτοτυπία, εἶνε ὅμως πάντως νέστιμη, πεταχτή, εὐδυμη. Μερικὰ τῆς εὐρήματα — ὅπως ἔξαφνα ἡ χωριάτικη τριφωνία (δίδες Καλουτᾶ καὶ Ντόρ) — εἶνε ἀληθινὰ κομμάτια· ἰδιαίτερα εὐχάριστα ὅταν μάλιστα ἐκτελοῦνται σωστά. Τὰ «νεύμερα» ἔχουν τὸ χαρακτηριστικὸν ὅτι δὲν εἶνε βαρετὰ, ἐνῶ ἐκ παραλλήλου τὰ πλείστα εἶνε καλὰ, ὑπάρχουν δὲ μερικὰ ξεχωριστὰ ἐπιτυχῆ.

Ὁ «Διουπέστιας» π. χ. (Μαυρέας, μιὸς ἀνδρας καὶ μιὰ γυναικὴ συνεπείᾳ σχετικῆς ἐγχειρήσεως εἰδικῆς πού... ἔμεινεν τριταλῆς) εἶνε νέυμερο σπουδαίον. Ἡ «Ἐπιτροπὴ μὴ Ἐπεμβάσεως» (δὶς Ἄννου Μιμῶζα καὶ κ.κ. Ν. Μηλιάδης καὶ Δούκας, ὄριμοι κύριοι ἀρνεύμενοι διὰ λόγους εὐνοήτους νὰ ἐπέμβουν εἰς τὸν... πειραχόμεν). Ἡ «Μέρα καὶ Νύχτα» (δεσποινίδες Ἄννα καὶ Μαρία Καλουτᾶ) ἡ «Ἡ Ρομβία» πού καταργεῖται (Κυριακὸς καὶ Ρένα Ντόρ), ἡ «Ἐκθεσις Σαχαροπλαστικῆς» (κυρία Τωτῶ Λιάσκα καὶ κ.κ. Μηλιάδης, Μαυρέας, Δούκας), εἶνε νέυμερα πολὺ καλὰ. Ξεχωριστὰς ἐπιτυχίας εἶνε τὸ «Σαββατόβραδο στὴν ἀγορὰ» ὅπως τό... ἀισθάνεται καὶ τὸ περιγράφει ἕνα δουλικὸ πού δὲν «ιδρῶνει τὸ αὐτί του» εὐκολα (Ἄννα Καλουτᾶ), ἡ «Μετεμφύχωσις» (σέλο τοῦ Κυριακοῦ), οἱ «Ἀτσιγγανεὶ

εὐελιτζήδες» (Μαυρέας, Ἄννα Καλουτᾶ), τὸ φινάλε τῆς πρώτης (ἕνα συνοικιακὸν πατροπαράδοτο ἀθηναικὸν καφενεῖο μετ' ἀφετζῆ τὸν κ. Κυριακὸν, γκαρσόνι ἀμίμητο τὸ Μαυρέα καὶ τὰ «εἶδη» αὐτὴν Γκαζῶζα (Τωτῶ Λιάσκα), τὸ Οὐζε συνοδευόμενον ἀπὸ τὰ... μεζεδάκια του (Μιμῶζα), τὸ Λουκεῦμι (Ἡλέκτρα), ἡ «Πρέφα» (Μαρία Καλουτᾶ), ἡ «Κεκαλιά», τὰ ζᾶρια τοῦ ταβλιῦ (Ρένα Ντόρ), ὁ Ναργιλῆς (Ἄννα Καλουτᾶ) κ.τ.λ.

✽

Πρὸ πάντων ὅμως εἶνε πηγὴ γέλιου τὸ «κουκρέττο τῆς ἀγορᾶς» ὅπου τέσσερες ἀπείστρατοι κορίστες τοῦ μελοδράματος — τρεῖς ἄνδρες, εἰ κ. κ. Κατσηρηῆτος, Μαυρέας, Δούκας καὶ μιὰ γυναίκα — ἡ δὶς Ρένα Ντόρ, — ὁ πρῶτος ὡς χασάπης (κρεοπωλεῖεν ὁ... «Κουτσὸς Ριγολέττης»), ὁ Μαυρέας ὡς ψαρᾶς (ἰχθυοπωλεῖεν ὁ «Βήχας τῆς Τραβιάτας») καὶ ὁ κ. Δούκας ὡς μαγάλης, μετ' τὴν Ρέναν Ντόρ...

αὐγουλοῦ πλανοδίαν θεβαιοῦσαν ἔτι «δὲν εἶνε ὅποις κ' ὅποις καὶ τ' αὐτὰ τῆς εἶνε ντόπια» παρωδοῦν τὸ κουκρέττο τοῦ Ριγολέττου κατὰ τρόπον πραγματικὰ ξεκαρδιστικόν.

Ὁ κ. Γαβριηλίδης ἔβηκε ἄλλη μιὰ εὐκαιρία νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν περὶ αὐτοῦ ἀντιλήψιν ὡς τοῦ καλύτερου Ἑλλήνου κομπῆρ ἐπιθεωρήσεως πολιτισμένης.

Τὰ κοστύμια καλὰ καὶ τὰ σκηνακὰ ἐπίσης. Ἄν καὶ, διὰ τὰ τελευταῖα, πρέπει νὰ παρατηρηθῆ ὅτι δὲν ἔχουν θεβαιοὶ τὴν πολυτέλειαν εἰς τὴν ὅποιαν μᾶς εἶχε συνηθίσαι εἰς τὸ «Ἴντεάλλ» ὁ κ. Σπαχῆς, πράγμα πού ἐξηγεῖται ἐὰν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ δυσκολία τῶν καιρῶν ἐπιβάλλουσα εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἰδίως θέατρον ἐν παραμοναῖς μάλιστα τῆς θερινῆς σαζόν, κάποια μετριοπάθεια στὰ ἔξοδά του. Ἐπίσης πολὺ καλὰ τὰ μπαλλέτα. Ὁφειλόμενα εἰς τὸν κ. Σπυρόπουλον εἶνε ὅλα θαλμῆνα καλὰ, τὸ δὲ μπαλλέτο «Ὁ Ἰνδικὸς Νάος» μετ' ὅτι νὰ ἔχη τὴν ἔμπνευσίν του εἰς τὸν «Τάφον τοῦ Ἰνδοῦ» δὲν σημαίνει οὔτε ὅτι δὲν εἶνε ἀσύνηδες δι' ἑλληνικὸν ἐλαφρὸν θέατρον, οὔτε ὅτι δὲν ἐκτελεῖται ἀπὸ τὸν κ. Σπυρόπουλον καὶ τὴν δίδαν Παυλόφσκαγια περίφημα μ' ὄλεν ἔτι ἐπιβάλλοντα μερικὰς ἐπιφυλάξεις γιὰ μιὰ τοῦλάχιστον φιγούρα τοῦ μπαλλέτου.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ ΜΑΣ

«Ἡ ΑΘΗΝΑ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ»

ΘΕΑΤΡΟ ΙΝΤΕΑΛ

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ κ. ΠΟΛ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗ

Νέστιμη ἐπίσης τὸ μπαλλέτο «τὰ δύο σχολεῖα», μπαλλέτο γκροτέσκ ἐκτελούμενον μετ' ὅλιγον μίση καὶ «τὰ δύο ναυτάκια μεθυσμένα», χορευτικὸν ντουέττο ἐκτελούμενον κεμφότατα ἀπὸ τὴν δίδαν Ντέντη Φιλοσόφου καὶ τὸ «Ἡλεκτράκι» πού εἶχε πέρυσι χαλάσει τὸν κόσμον ὡς Μενιδιάτης χορευῶν... καριόκα. Βρίσκω ὅτι καὶ ἡ μίξ καὶ ἡ ἄλλη μπερεῦσαν καὶ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιῶνται περισσότερο.

✽

Κρατῶ γιὰ τὸ τέλος—τὰ καλύτερα τελευταῖα — τὰ «τραγεῦδια». Ἡ δὶς Δανάη Στρατηγοπούλου, ἔξω ἀπὸ τὴν δύο ρωμάντζες τοῦ ἔργου (καὶ στίχοι μετ' ὀλίγον καὶ μουσικὴ γλυκύτατη) τραγουδᾷ τὴν «φλογέρα» (ἕνα τραγεῦδι τοῦ Παπαδοπούλου) καὶ πρὸ πάντων τὸ «Ἀντίς Γκρανάντα», ἕνα ἰσπανικὸν τραγεῦδι περίφημον καὶ τραγευδούμενον ἀπ' αὐτὴν ἀριστουργηματικὰ. Ἡ δὶς Στρατηγοπούλου εἶνε «τραγευδίστρια». Τὰ χειροκροτήματα πού τῆς ἐπιβάλλουν κάθε ἑράδῃ ἀντὶ δύο νὰ ἐκτελῆ τέσσερα τραγεῦδια εἶνε δικαιοῦτα. Ἴσως καὶ «αντιζῆς» πού εἶνε πράγματι ἢ μετ' ὅτι ἔτσι θέλω «αντιζῆς» ἐνῶ στενάρουν καὶ λέν τὸ σίγμα σφυρίζοντας, μπερέσουν νὰ καταλάβουν ἀπὸ τὴν δίδαν Δανάη τί εἶνε «τραγεῦδι».

Π. Μ.